

Sobre el neoliberalisme

Ernest Garcia

1 El nou liberalisme no creu en la igualtat: Més igualtat —diu— significa més govern, i igualtat absoluta significa govern absolut (Kolakowski).

1.1. El nou liberalisme no reivindica la desigualtat, sinó la llibertat: la desigualtat n'és la dissortada, però indefugible, conseqüència.

1.1.1. La llibertat del nou liberalisme no és contrària a l'estat. Només està en contra de la intervenció estatal que produeix igualtat. No creu en la inversió pública en salut i educació, però sí en armes i policia. La llibertat del nou liberalisme és l'imperi de la llei.

1.1.2. El nou liberalisme no reivindica explícitament la desigualtat, però, realment, creu que sense desigualtat no hi ha creixement, i que

sense creixement no hi ha progrés.

1.2. El nou liberalisme és el vell liberalisme en l'època dels supermopolis i dels complexos militars i tecnològics.

2. Per al nou liberalisme, la voluntat de construcció conscient d'un ordre social racional degenera necessàriament en despotisme.

2.1. Fins ara, els drets socials han comportat més burocràcia.

2.1.1. La igualtat introduïda per la via estatista es veu traïda: els gestors dels nous drets esdevenen nous amos.

2.1.2. La por d'una raó feta poder fonamenta la renúncia a la raó i la confiança en els automatismes socials. Tanmateix, açò només afecta els projectes d'un ordre social global, no pas la intervenció: de vegades, cal reconvertir.

2.2. La ideologia del nou liberalisme és el final de les ideologies. Fèrem massa ideologia contra el franquisme (Felipe González).

3. Enfront del nou liberalisme, una nova democràcia ha de resoldre el problema de la igualtat sense estat.

3.1. El fonament de la nova democràcia és la distribució més que la producció, l'equilibri més que el creixement.

3.2. La causa de l'estat no és la igualtat, sinó l'impuls d'acumulació.

4. La raó de tot açò és: més desigualtat significa més conflicte, i desigualtat absoluta significa conflicte absolut.

4.1. Conflicte absolut amb mitjans absoluts (*overkill*) significa Supermort.

4.2. El nou liberalisme és la ideologia orgànica de l'extermini.

Casacuberta i el País Valencià

Joan Triadú

La mort de Josep M. de Casacuberta posa fi a una tasca efectiva —ja que treballà fins a les darreres setmanes de la seva llarga vida—, de més de seixanta anys. Degà dels editors catalans, era també el número u entre els d'una més sacrificada dedicació. Sobre aquesta dedicació i sobre la *mena* de dedicació de Casacuberta a l'Editorial Barcino s'ha creat una llegenda, a compte de la modèstia proverbial del personatge i de la modèstia dels seus mitjans.

Molt del que ha estat dit sobre el cas ja és prou conegut, i no sempre prou interessant ni, sobretot, prou exacte. Al marge d'exageracions i pel seu caràcter tan veraç com inèdit, en contaré una. A l'encarregada d'una llibreria barcelonina, especialitzada més aviat en l'anomenat *underground* de fa sis o set anys, li vaig demanar, amb «males» intencions, per què no tenia llibres de la Barcino.

La noia se'n va preocupar i al cap de temps encara no l'havia deixada l'esbalaïment: de l'editorial li aconsellaren que el propi que anés a cercar els llibres portés un mocador de farcell (o mocador d'herbes), per tal de no fer paquets; i ella, de peça d'aquella mena, no en tenia, ¡ni gairebé n'havia vista mai cap!... Però a mi, malgrat tot, em sembla anòmal de debò això darrer, i no tant l'exigència, al capdavant pràctica, de l'editor. D'un editor català, s'entén.

Casacuberta feia un parell o tres de viatges a l'any a València. Ho féu mentre pogué, gairebé tota la vida. Hi portava personalment els seus llibres, amb les seves inquietuds i els seus projectes. L'anada a València era per a ell una festa, i en tornava content i animat. Perquè, per a ell, tan realista en l'acció com idealista en la projecció, cada punt de suport que trobava al País Valencià valia

per deu i cada colp de mà que pogués donar-li li era més que mig any de feina diària a Barcelona. Jo puc parlar només des del temps en què el vaig conèixer i el vaig tractar, ja ben entrada la postguerra. Però sempre em recordaré que una de les primeres coses que va fer va ser parlar-me de València. Als joves, ens encomanava la seva visió, tan exacta, de catalanitat total.

Sempre ha estat remarcat que l'Editorial Barcino va tenir des del projecte inicial una visió clara sobre la identitat de la nostra cultura, basada en la idea de Països Catalans. Premi d'Honor «Jaume I», el 1979, i Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, el 1981, Casacuberta «passava» d'aquestes i d'altres distincions als mèrits de la seva editorial (que gràcies al patrocini de Lluís Carulla té la continuïtat segura), al servei «d'una unitat superior de cultura».